

шалъ при майка си, цѣлуналъ и ней ржката и вжрналъ са назадъ.

— Исправи са, синко, преди мене и слушай. Исправи са право и скржсти си ржцете на поѣсътъ. Не, ржцете не, така, не така : ти трѣба да скржстишъ ржцете си надъ самиятъ поѣсъ . . . Дѣсната отгоре ! . . . Е-е-е, малко по-долу . . . Ха, ето тжй, тжй . . . Искане да са жени, а не знае какъ да стои предъ баща си ! Ти, както ми са чини, и предъ кумътъ си щешъ да стоишъ така ! Ако си ти, мой синко, такавъ, то е срамота и предъ хора да та изведа, — мечка, като двѣ пари мечка ! . . .

И още дълго време дѣдо Либенъ челъ на своятъ синъ „параклисъ,“ и още дълго време синътъ му стоялъ предъ него съ почитание, чоплилъ си носътъ, сукалъ си мустакаътъ, премѣствалъ са отъ кракъ на кракъ, и пакъ не можалъ да разузнае онова, щото му са искали да чуе отъ ба-